

[Axel Kristensen.]

man have en afklaring af former for undervisning og mål, naturligvis under opretholdelse af, at det bliver en virkelig videnskabelig uddannelse. Og før man dermed har fået klaret, hvad der skal til af pladser, kan man ikke i virkeligheden planlægge for den kommende tid, men det er altså nødvendigt, at disse ting klares nu.

Når man nu taler om lærerkræfter, har det slået mig, at vi dog har adskillige videnskabelige institutter her i København, hvor der må være mennesker, der er fuldstændig kvalificerede til også at meddele undervisning, og den undervisningstid, der bruges for hver enkelt lærer, udgør jo meget hyppigt ikke så forfærdelig mange timer om ugen. F. eks. seruminstituttet må jo have mange videnskabsmænd, der kunne bruges til lærere; der må være andre forskningsinstitutter, hvor man kunne drage folk ind som lærere til at undervise i forskellige fag, uden at de i og for sig skal have det som eneste stilling.

Man kommer til at oprette en række stillinger i tide, hvis man skal få uddannet nok til de nye universiteter. Da vi begyndte på udvidelsen af polyteknisk læreanstalt, tog vi straks fat på lærerspørgsmålet og fik ordninger med licentiatuddannelse, licentiatstillinger, for at kunne dække disse stillinger. Og jeg har ofte tænkt på, at vi landet over har siddende en række mennesker som lærere ved gymnasierne, der har den højeste videnskabelige uddannelse, som universitetet giver; hvis man kunne give dem muligheder for derude at fortsætte med et videnskabeligt arbejde, måtte der være nogle mellem dem, der kunne trækkes ind også til universiteterne, og så fik man da den fordel, at de samtidig havde en pædagogisk skoling, der jo nok heller ikke ville være helt spildt.

Vi kan altså ikke nu tage stilling til alle disse problemer. Vi vil meget gerne i udvalget gennemarbejde dem og tilsige, at vi vil gøre et grundigt arbejde for, at dette kan løses, og vi beder ministeren lægge

hovedvægten på først at få klaret den nærmeste opgave, nemlig Københavns universitet, hvor en række interimistiske eller midlertidige løsninger må være meget kostbare, og hvor det, fordi der skal handles over hals og hoved, måske vil blive meget tilfældigt, hvad man får ud af det, og så har man bundet sig til lokaler og store investeringer, som bagefter viser sig ikke at være det rationelle.

Jeg tror, dette er nødvendigt for at få den rigtige planlægning af de nye universiteter. Jeg mener også, man skal stille imod, at et universitet som Københavns ikke bliver alt for kæmpestort. Vi vil meget gerne have en spredning over hele landet, og jeg tror, at hvis man ikke tøver for længe med at klare Københavns problemer og dermed få klaret, hvor meget der skal være og hvordan det skal være, og derfor kan spare udgifter her og hurtigere komme i gang andre steder ude i landet, men måske med mindre udgifter, vil det være meget nyttigt.

Jeg tilsiger altså vores medvirken til at løse disse problemer. Selv om man ikke for øjeblikket helt kan tage stilling til, hvor universiteterne skal placeres, er det nyttigt, at vi har fået lovforslaget, fordi vi derved får lejlighed til at drøfte problemerne.

Gottschalck-Hansen: Da folketinget i 1964 vedtog, at der skulle bygges et universitet i Odense, blev der givet bred tilslutning til, at universitetsproblemerne her i Danmark skulle løses, og at de skulle løses inden dette århundredes udgang. Der var derimod ikke enighed om, hvor universiteterne skulle placeres, ej heller i hvilken prioritetsrække de skulle opføres, og endelig heller ikke hvilken struktur de skulle have, og der blev slet ikke truffet nogen afgørelse om, at vi allerede inden for en 2-årig periode skulle præsenteres for et lovforslag, der geografisk bestemte, hvor disse universiteter fremtidig skulle bygges.

Det synes mig, at undervisningsministeren næsten er kommet en postgang for